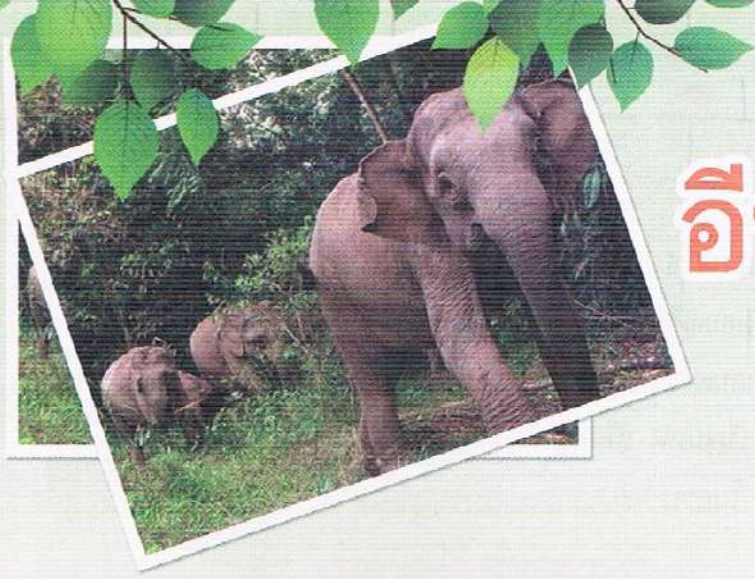

อีพลอย

ชาลี ศิลปรัศมิ์

จากจอมเขารองช้องเขาเดินทางเข้าสู่ตัวเมืองนครศรีธรรมราช หลัดลาดไปทางทิศตะวันตกจรดลุ่มแม่น้ำตาปีในเขตอำเภอดวางต่อไปจนจรดแม่น้ำตาปีด้านนอกที่อ่าวบ้านดอนคืออำเภอดวางเดิมทั้งหมดอุดมไปด้วยภูเขาเตี้ยๆ ป่าไม้ ลุ่มน้ำ ห้วยหนอง คลอง บึง เอื้ออำนวยให้เกิดอาหารของช้างแหล่งช้างป่าทุกหมู่ โดยก่อน พ.ศ.๒๔๓๙ มีกรมช้างกลางที่นี้ กรมช้างขวาที่อ่าวบ้านดอนและกรมช้างซ้ายใกล้ตัวเมืองนคร จากช้างศึกทั้ง ๓ กรม ทำให้ราชธานีบางสมัย เกรงอำนาจของเมืองนคร พระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๕ ทรงเรียกบริเวณนี้ว่า “ชาวนอกเขา” โดยโปรดน้ำผึ้งป่าของชาวนอกเขา พอๆ กับฝ่ายกเมืองนคร ห่างจากยอดเขาตรงมาถึงปากทางเข้าถ้ำหมื่นยมที่ติดเขาพระสุเมรุ คลาคล่ำไปด้วยช้างเลี้ยงของขุนพิบูลย์ประเสริฐ ๑๙ เชือก ช้างของขุนฉวางวิสิทธิ์ ๒๕ เชือกมารวมฝูงกันอยู่เพื่อรอคำสั่งใช้งานสร้างพลับพลาที่จะรับเสด็จสมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมขุนลพบุรีราเมศวร์ข้าหลวงเทศาภิบาลมณฑลนครศรีธรรมราชที่เสด็จมารับตำแหน่งใหม่ซึ่งจะเสด็จ ถ้ำหมื่นยมในอีก ๒ เดือนข้างหน้าหลังจากเสด็จน้ำตกกะโรมในเขตอำเภอลานสกาแล้วคงเป็นวันที่ ๑๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๕๔ วันนี้ฝนภูเขายังตกหนักเหมือนเมื่อวาน ทำให้ช้างฝูงใหญ่ฟังพอใจที่จะเสียดสีตัวไปมาเพื่อนช้างเคียงและออกหากินในยามสาย และคงจะไม่ถูกใช้งานแน่นอนเพราะหากฝนตกคนเจ้าของนางงานชอบขลุกอยู่แต่ในบ้านพูดคุยกินอาหาร สูบบุหรี่ เตรียมงานรับเสด็จ

โดยเฉพาะ ๒ ขุนที่เป็นรองหัวหน้านายอำเภอกว้างมาดกันเต็มที่ว่าใครจะแนกว่ามีบุญบารมีมากกว่า เพราะทั้ง ๒ ขุนก็เคยถูกผู้ว่าฯ เรียกไปด่าสั่งสอนมาแล้วด้วยแย่งทอดกฐินหลวงกันในวันว่างเมื่อ ๓ ปีที่แล้วขณะที่ ๒ ขุนกำลัง “โขก” หมากรูกันดังลั่นอย่างมันในอารมณ์บนบ้านยกพื้นราว ๒ ศอก งวงที่เปียกโขกไปด้วยน้ำฝนของช้างน้อยก็ยื่นเข้ามาเล่นด้วย โดยกวาดหมากรูกในกระดานลงเคลื่อนพื้น

“อีพลอย” ขุนพิบูลย์ฯ ออกเสียงตะโกนสุดเสียงฝ่ายขุนฉวางกระโดดหนีแล้วหัวเราะชอบใจเข้าไปจับงวงอีพลอยวัย ๒ เดือนตบไปมาด้วยความเอ็นดูอีพลอยเป็นลูกช้างเพศเมียมีแม่เป็นช้างพังในฝูงของ ขุนพิบูลย์ฯ แต่มีพ่อเป็นช้างพลายในฝูงของขุนฉวางฯ ชื่อว่าพลายสิทธิ์ ช้างที่นั่งของขุนฉวางฯ ที่พบกันในงานทอดกฐินหลวงวันว่างเมื่อเกือบ ๓ ปีที่แล้วขุนทั้ง ๒ เลยเป็น “ตอง” กันเมื่อลูกทั้ง ๒ ฝ่ายแต่งงานกันและมีลูกร่วมกันโดยนับว่าอีพลอยเป็นหลานตาของขุนพิบูลย์ฯ แต่เป็นหลานปู่ของขุนฉวางฯ อีพลอยถึงถูกรักทั้ง ๒ ขุนเท่าๆกันโดยทั้ง ๒ ขุนกำลังช่วยกันตัดสินใจว่าให้อีพลอยขึ้นทะเบียนราษฎรหรือ “ตัวลูกคอก” ลังกัด ตำบลพิบูลหรือตำบลฉวางกันแน่ เนื้อแท้แล้วอีพลอยตัวสีด้ามะเืองมทั้งตัวคือ ดำเด่นจนผิดสังเกตแต่ที่ชื่อพลอยเพราะมันชอบ “พลอย” ช้างตัวอื่น เช่นพลอยกินนมของช้างตัวอื่นที่ไม่ใช่แม่ของตน ใครกินอาหารดีๆ เช่น ยอดสับปะรด ยอดตอง ยอดมะพร้าวอีพลอยจะแอบเข้าไปเลียๆ เคี้ยวๆและร่วมกินกับเขา

อย่างหน้าตาเฉยทั้งๆที่ไม่ใช่ของเอง มันจึงได้ชื่อว่า “พลอย” ในไม่ช้าไม่นานการสร้างพระตำหนักคลองรังเกียจรับเสด็จก็สิ้นสุดลงท่ามกลางสายฝนปนแสงแดด ๒ ขุนหมดหน้าทีลงเตรียมตัวกลับบ้านในวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ส่วนหน้าที่ต้อนรับก็ตกเป็นของขุนฉวางวรานุรักษ์ปัดขาว ๒ ขุนจึงแยกฝูงช้างของตนกลับบ้านเพื่อช้างจะได้ผ่อนคลายที่ชักรากไม้และบรรทุกสิ่งของต่างๆ มาเตรียมรับเสด็จสมเด็จพระเจ้าหลวงเทศาภิบาล ฝูงช้างของ ขุนพิปูนฯ ถูกแยกออกไปก่อน ๑ ฝูง ๑๙ เชือกแต่การที่บอกอิพลอยเข้ามาด้วยเลยกลายเป็น ๒๐ เชือกออกจากคลองรังเกียจเดินแทรกพุ่มไม้ไปบังตามทางหลวงไปแวะลงคลองจันดีที่ด่านไผ่ป่าข้ามแม่น้ำไปขึ้นอีกฝั่งแม้อิพลอยจะกลัวแม่น้ำ กระแสไหลเชี่ยวแต่ก็รู้สึกสนุกเพราะวางใจในฝีมือของแม่ที่ทั้งใช้วงคอยลากจูง เฝ้าโดยขนาดท่อนขึงคอยกันกระแส น้ำให้ทั้งแม่ช้างพ่อช้างตัวอื่นก็เดินมาเป็นกลุ่มก้อนโอกาสที่อิพลอยจะหลุดลอยไปตามน้ำหรือถูกเหยียบจึงไม่มีเลย มีก็ตอนขึ้นฝั่งอีกฟากแม่น้ำได้ร่มไผ่ร่มรื่นที่จะต้องโคลงเคลงอยู่ในชีโคสนตามทางขึ้นเสมอท้อง แต่ด้วยแรงดันแรงจุดอิพลอยก็ขึ้นใจที่มาอยู่กลางฝูงได้อีกอย่างสง่าผ่าเผย เพราะฝูงไม่มีลูกช้างเลยมีแต่ช้างพังช้างพลายวัยรุ่น และรุ่นพ่อ,รุ่นแม่เท่านั้น

อิพลอยรู้สึกเป็นสุขยิ่งขึ้นเมื่อขุนพิปูนฯ สั่งความช้างที่นั่งให้หยุดพักร้อนเพื่อกินข้าวกลางวันความขี้ขลาดของจ้าวในมือชูสูงขึ้นพร้อมล่งว่า “หยุด พักพล” ช้างในฝูงทุกตัวเหมือนจะยิ้มด้วยความพอใจพร้อมเพื่อนฝูงที่เป็นมนุษย์ ช้างที่นั่งขุนพิปูนฯ ชื่อ “เขาปูน” “ซุม” นั่งลงตามจังหวะโดยไม่ต้องสั่ง ขุนพิปูนฯ อย่างบนเท้าหน้าขวากระโดดลงพื้นพวกถูกหอบเข้ามาล้อมหน้าล้อมหลังเป็นเชิงถามว่าจะนั่งกินข้าวเที่ยงกันที่ใด อิพลอยเห็นแม่ปรีเข้าหาดันกล้วยเถื่อนม้วนงวงกระซกขึ้นจากดินเอาเท้าด้านขวาเหยียบโคนกล้วยใช้วงกระซกใบแก่ของตนกล้วยให้ฉีกกลับมาด้านหลังอย่างชำนาญอิพลอยไม่รอช้าเข้าไปใช้วงน้อยๆเด็ดสากกกล้วยอ่อนๆ ใส่ปาก

เคี้ยวทันทีเพราะถ้าแม่มีอาหารเมื่อไร อิพลอยมักคิดว่าแม่เว้นไว้ให้ตนเองกินทุกครั้ง โดยไม่เคยนึกว่าแม่จะกินเองบ้างเลย นี่คือการรู้สึกของเด็กทารก

ของจ้าวของความขี้ขลาดหลายเขาปูนเป็นใบมีดแบนขนาดหัวแม่มือ งอจุ่มคมกริบดั่งมีดโกนตรงโคนใบมีดฝังลึกลงในหวายขลิบขนาดหัวแม่มือเช่นกัน ก้านหวายยาวประมาณ ๒ ศอกแดงดั่งไปมาได้เมื่อหวดแรงๆ ดังนั้นงอจ้าวจะใช้ทั้งหวด ฟาด และสับตะขอมิคมลงบนหัวช้าง (ศิระ) โคนขาซ้ายขวา ตะโพกช้างได้อย่างทันท่วงที ถ้าต้องการกำราบช้าง ยิ่งงอจ้าวเย็นเยือกและคมกริบ ย่อมแสดงว่าอนุภาพของมันโหดเหี้ยมอำมหิตนัก ซึ่งช้างทุกตัวในฝูงรู้ดี นอกจากอิพลอยที่เพิ่งเกิด มองเห็นแล้วก็อย่างนั้นๆ เอง เมื่อฝูงช้างของขุนพิปูนฯ ผ่านด่านไผ่ป่าไปไม่นานนัก ฝูงช้าง ๒๕ เชือกของขุนฉวางฯ ก็เดินอิงคະນຶ່ງຟຶ່ງໂຜ່ງຜ່ານແມ່ນ້ຳແລະປ່າໄຫຼ່ມາอย่างอีกกะทีกครึกโครมกว่า เพราะจำนวนช้างมากกว่า นำโดยช้างที่นั่ง “พลายสิทธิ” ซึ่งความขี้ขลาดมีของจ้าวบนเนื้อหวายฝังถูกปิดศรีวิชัยลงอาคม ๗ เม็ดเป็นสีแดงเลือดนกทรงหยาดน้ำค้างนับว่าเป็นของจ้าวประจำตัวหลวงไชยศรีศิลป์ เจ้ากรมช้างกลางคนสุดท้าย บิดาของขุนฉวางวิสัยรู้เอง ขุนฉวางฯจึงมักทะนงตัวว่าเหนือกว่าขุนฯ ทั้งหลายอยู่เสมอ ตะวันเริ่มบ่ายคล้อยเมื่อฝูงช้างของขุนพิปูนฯ มาถึง “ควนสงสาร” กลุ่มช่องเขาเตี้ยๆ ๕ - ๖ ลูกเป็นจุดผ่านไปหัวเมืองพิปูน หัวเมืองละฮาย หัวเมืองหลักช้าง หัวเมืองกะเปียด และท่าเรือศรีวิชัยที่หน้าวัดวังม่วงชุมชนขนาดใหญ่เทียบเท่าจังหวัด ในขณะนั้น เป็นจุดอันตรายจุดหนึ่งที่ฝูงช้าง หรือม้าพาหนะเดินผ่านต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ แม้จะเริ่มบ่ายคล้อยเมฆฝนสีดำไล่จับกันนำหวาดกลัวบนท้องฟ้าไม่สูงนัก ส่วนป่ารอบข้างก็ถูกลมพายุกระพือพัดสะบัดไสวใบกิ่งขาดปลิวว่อน มนุษย์ทุกคนกลับช่วยกันส่งเสียงเร่งเร้าให้ฝูงช้างเดินขึ้นเนินเขาขรุขระให้เร็วขึ้นโดยหวังจะลงจากช่องเขาให้ทันก่อนฝนภูเขาจะมาถึง “หมอเต่า”

เคยสอนว่า หากอยู่ในอาการสงบแล้วค่อยๆ เดินอย่าง
มันใจอย่าลงโทษช่างทำจิตใจให้เป็นหนึ่งเดียวกับช่าง
ที่ตนควบคุม เพราะช่างสามารถเฝ้าจับต้นไม่ดึงตนเอง
ขึ้นไปพร้อมคนที่อยู่บนหลังอย่างระมัดระวังตาม
สัญญาตญาณการเอาตัวรอด และช่างที่ยังไม่ถูกจับมา
ฝึกหัดเป็นช่างบ้านจะเรียกว่าตัวและเรียกกลุ่มช่าง
หลายตัวว่า โขลง แต่เมื่อมาเป็นช่างบ้านเช่นนี้ จะเรียก
ว่า ผุง เพราะมีเจ้าของเป็นคน ช่างแต่ละตัวจะเรียกว่า
เชือก เพราะตอนคล้องช่างจะใช้เชือก ๑ เส้น ต่อช่าง ๑ ตัว
การออกหากินเป็นโขลงของช่าง จำหรือหัวหน้าจะมีอำนาจ
พิเศษที่จะควบคุมโขลง แต่เมื่อมาเป็นช่างบ้าน จำผุง
ของช่างไม่ใช่ช่างแต่จะเป็นความผูกพันใหญ่หรือหมอบเฒ่า
เขามีอิทธิฤทธิ์เพียงใดที่จะส่งสัญญาณไปควบคุมช่าง
แต่ละตัวให้อยู่ในอาการสงบเมื่อเผชิญกับอันตรายเช่นนี้
ความผูกพันเด็กหรือความผูกพันรุ่นใหม่อาจจะไม่รู้แต่ความ
ผูกพันใหญ่หรือหมอบเฒ่าต้องรู้และสามารถทำได้โดยไม่ต้อง
สอนมากนัก ซึ่งแน่ละ คาถาอาคมเป็นสิ่งจำเป็นแน่นอน
แต่ในเวลาฉุกเฉินทุกท่ามกลางอากาศแปรปรวนที่มีทั้งพายุ
ฝนฟ้าคะนองอย่างฉับพลันทันทีเช่นนี้ ความผูกพันอาจจะ
หลงลืมไปในผุงช่างของตนมีอิพลอยที่เพิ่งเกิดใหม่
๒ - ๓ เดือนรวมอยู่ด้วยจึงไม่ได้ส่งกระแสจิตไปควบคุม
ทำให้อิพลอยอยู่ในภาวะ เกิดการพลัดหลงอย่างบังเอิญ
อาจจะตกลงไปในหลุมแอ่งหุบเขาเล็กๆ ที่ยากใครจะเห็น
ทันทั่วทั้งที่แม้แต่แม่ของมัน ทุกคนจึงรู้ว่าอิพลอยหายไป
จากผุงเมื่อทุกคนผ่านเขตควนสงสารไปแล้วไกลโย
จนเข้าเขตตำบลพิปูน

ดวงตะวันสาดแสงส่องหมู่แมงไม้และหุบเขา
มานานจนรู้สึกร้อน จึงได้เห็นม้า ๓ ม้า มีคนขับที่มาอย่าง
เร่งร้อนจาก ตำบลพิปูนตรงมาที่ควนสงสารแล้วเลี้ยวไป
ทางขวาผ่านลำธารเล็กๆ ลู่น้ำแค่ครึ่งเช้ามาตรงไปที่ศาลา
ริมทางสำหรับคนพักพิงมีเครื่องครัวไม้ฟืนและข้าวสารไว้
ต้อนรับคนเดินทาง คนที่นั่งม้าตรงกลางตะโกนเรียกขึ้นว่า
“ไอ้เพิ่ม” คนที่ถูกเรียกออกมาก่อนที่จะเสียงเรียกเกิดขึ้น

เพราะออกมาพร้อมกับเสียงเท้าม้ากับกับตรงมาหน้าที่พัก
“ครับได้เท่า” ชายวัยกลางคนที่ชื่อเพิ่มตอบรับด้วยกริยา
นอบน้อม ขุนพิปูนฯ ส่งขงจ้าวใหม่ให้อันหนึ่งพร้อมพูดว่า
“ลูกช่างตัวเมียชื่ออิพลอย หายไปจากผุงเมื่อวานนี้
แถวเนินเขาควนสงสาร ช่วยหามันด้วย หากมันมีชีวิตอยู่
เลี้ยงมันด้วยส่วนแม่ของมันเติลคออกจากผุงหาถูกมัน
จนปานนี้ไม่รู้หายไปไหน”

“ครับได้เท่า” ชายชื่อเพิ่มรับขงจ้าวมาถือไว้เสมอ
ออกด้วยความนอบน้อมมองชายบนหลังม้า ๓ ตัวกลับไป
ทางเดิมแต่พอถึงเนินเขาควนสงสารกลับเลี้ยวขวาไป
ทางแม่น้ำคูด้วนคงจะข้ามแม่น้ำไปตลาดจันดี การค้นหา
อิพลอยของลุงเพิ่มและพรรคพวก ๒๑ คน ที่ “ออกปาก”
มาช่วยผ่านไป ๒ วันก็ยังไม่พบอิพลอยโดยค้นหาระหว่าง
ควนสงสารยันด่านไผ่เงา ๓-๔ ตลบก็ไม่เจอเลยมาสรุปกัน
ว่า “มันน่าจะตกภูเขา” ถ้าเป็นภูเขาต้องเป็นบริเวณ
ควนสงสาร การค้นหาจึงค้นหาเฉพาะในหุบเขาเล็กๆ

“พบแล้ว” เด็กหนุ่มวัย ๑๕ ลูกชายลุง
เพิ่ม ตะโกนขึ้นเสียงดัง ทุกคนที่ได้ยินเสียงตะโกนบอก
รีบวิ่งมายังจุดเกิดเหตุเห็นอิพลอยนอนตะแคงอยู่ในหลุม
ลึกขนาด ๓ x ๔ เมตรกว้างขนาดพอดีตัว การช่วยขึ้น
มาจากหลุมคงยาก

“ไอ้มอด” ลุงเพิ่มเรียกเด็กหนุ่มวัย ๒๒ หน้าตา
ก็เหมือนตัวมอดหน้าแหลมๆ เล็กๆ ดำๆ “เอ็งขึ้นไปดู
บนยอดเขาถูกนี้ว่าแอ่งน้ำมีน้ำอยู่เท่าไรแล้วรีบลงมาบอก”
ไอ้มอดผละออกไปจากกลุ่มปีนป่ายและเดินอย่างรวดเร็ว
ขึ้นไปทันที ทุกคนในกลุ่มมองดูลุงเพิ่ม “ไม่ต้องสงสัย
เดี๋ยวก็รู้ ช่วยกันเรียกหนอยอิ” ลีนคำลุงเพิ่มทุกคนช่วย
กันเรียก “อิพลอย อิพลอย” เสียงดังยิ่งมี อิพลอยยกวง
ชูขึ้น หน่วยกู้ภัยถูกเดินหวัระชอบใจกันเกรียว

“มันยังไม่ตาย” ลุงเพิ่มดีใจอย่างถึงโลกกว่า
คนอื่น

“ไอ้ฟิง ไอ้พัน ๒ คน ไปลากเชือกหยา ๑๐ เส้น
ไต่ถุนบ้านเข้ามา ได้ดำ ไอ้ดัด ไปหาเชือกมะลิถามา

ไอ้ขี้ไปเอาล้อของดั่งข้าวมา ๑ ล้อ (ดั่งข้าวภาชนะสำหรับบรรจุเสียงข้าวบร้อยเสียงให้ช้างลากมาบ้านถอดเอาล้อไปใช้แทนรถ)

“หวังว่ามันคงไม่บาดเจ็บมากนะ”

“คงเช่นนั้น” ทุกคนพูดรับเป็นเชิงให้กำลังใจ ไอ้มอด ตาลีตาเหลือกลงจากยอดเขาด้วยอาการหอบเหนื่อย และยิ้มแป้น

“น้ำมีมากพอถวายเพิ่ม” ลุงเพิ่มพยักหน้า “ทุกคนฟัง เข้ามาใกล้ๆ” ๓ คนเอาเชือกหวายสานกันเป็นรูปสี่เหลี่ยมเอาชายเชือกรวบเข้าหากันผูกมัดด้วยเชือกมะลิลา รอกคงไม่ต้องใช้เพราะน้ำหนักอิพลอยคงไม่เกิน ๑,๕๐๐ กิโลกรัม ลอยเชือกหวายที่สานเข้าไปใกล้อิพลอยให้ไอ้มอดไปเปิดก้อนหินใหญ่กับใคร ๒ คนปล่อยน้ำลงมาไม่ทันชั่วหม้อข้าวเดือดน้ำคงเต็มหลุมอิพลอยคงลอยขึ้นมาตามน้ำ ลอยแพเชือกหวายเข้าไปใกล้ช่องตัวอิพลอยขึ้นมาถึงลากเต็มทีหลุม ๓ X ๔ เมตร คงไม่เหลือปากว่าแรงพวกเราทุกคน มันคงบาดเจ็บและเพลียคงให้มันนอนที่นั่นก่อนบ่ายถึงเย็นแล้วค่อยกลับทุกคนเข้าใจนะ” ทุกคนพยักหน้า

“ไอ้มอด” ลุงเพิ่มเรียกเสียงดังเหมือนกับประกาศว่า แผนการพร้อมแล้วลงมือทันที ไอ้มอดหัวไ้หินและไ้ภูตามหลังไปด้วยเพื่อตนเองจะไม่เหนื่อยนักเดินทางขึ้นแอ่งน้ำทันที ทุกอย่างเป็นไปตามลุงเพิ่มคาดหวังน้ำทะเลหลังทะลายลงมาตามทางเคยไหลตอนฝนตกไหลลงในหลุมอิพลอยจนอิพลอยลอยขึ้นมาด้วยแรงชักเชือกและแรงน้ำดันขึ้นในไม่ช้ากำลังชาย ๒๐ กว่าคนก็ดูดกระชากให้อิพลอยขึ้นมานอนปากหลุมได้สบาย ลุงเพิ่มเป็นคนแรกที่เข้าไปยกวงอิพลอยกำกำปั้นทุบไปทั่วตัวอีกอิพลอยดูจะยิ้มแย้มอย่างพอใจหน่วยกู้ภัยที่ใช้ความคิดมากกว่า เครื่องมือตะโกนเรียกหัวเราะ หยอกล้อทั้งกันเองและกับอิพลอยด้วยความพอใจและดีใจ แต่ทุกคนกลับพอใจมากกว่านั้นเมื่อได้ยินเสียงไอ้มอด ไ้หิน และไ้ภู ส่งเสียงตื้นเต้นปนหวาดกลัว

ดังมาจากข้างบนกว่าคนข้างล่างจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร เด็กหนุ่มทั้ง ๓ ที่นั่งมาบน กระแสน้ำเหียวหล่นลงในบ่ออิพลอยถักๆ กันท่ามกลางเสียงหัวเราะส่วนอิพลอยตกใจอย่างแรง เพราะไม่เคยได้ยินเสียงแบบนี้ จึงลุกขึ้นนั่งโดยไม่ตั้งใจ และพรวดพราดลุกขึ้นยืนด้วยความตกใจ แต่แทนที่จะทำให้หน่วยกู้ภัยตกใจกลับหัวเราะด้วยความพอใจออกเสียงเรียก อิพลอยๆ กันแข็งแข้งลุกเพิ่มส่งให้ลุงดำไปหาเถาขี้เดือนที่พันกันเป็นเกลียวตัดกลางเถายาวสัก ๑ คอกฝาน (หัน) ให้ละเอียดใส่ครกตำข้าวใส่เกลือเม็ด ๑ ช้อนใส่ปูนแดงที่ใช้กินหมากขนาด ๒ หยิบโยลกให้ละเอียดรวมยอดว่านมหาสะดำ ๑ กำมือ หากไม่มีจะเอาผักกูดอ่อนที่ม้วนตัวเป็นเลข ๑ ๓-๔ ยอดโยลกใส่บาดแผลให้อิพลอยและให้เด็กหนุ่มคนหนึ่งไปหายอดกล้วยอ่อน สากกล้วยอ่อนๆ มาป้อนให้อิพลอยกิน สั่งให้หน่วยกู้ภัยอีกคนไปหาน้ำมะพร้าวอ่อนให้อิพลอยแก้ข้ในและบรรเทาอาการปวด ทั้งนี้จะตั้งโรงพยาบาลถั่วที่ศาลาคนเดินทางหน้าบ้านลุงเพิ่ม และที่สุดยอดกว่านั้นลุงเพิ่มอนุญาตให้จับไ้ภูวัยรุ่นขนาดไ้โต้ง ๑๐ ตัวทำกับแก้มเลี้ยงเหล้าโรงสัก ๔-๕ ไ้ ฦลองฝีมือหน่วยกู้ภัยและเจ้าที่เจ้าทางเอาฤกษ์เอาชัย ในขณะที่ทุกคนกำลังสาละวนกับคำสั่งก็มีม้าเร็วเร่งด่วนจี๋มาจากขุนฉวางวิสัย ลุงเพิ่มพยายามยิ้มเมื่อได้ยินเสียงกระซิบแล้วม้าเร็วตัวนั้นก็วิ่งกลับไปทางตำบลฉวาง

เกือบ ๒ โมงเช้าแล้วหน่วยกู้ชีพต่างวัยนอนสลบไสล ด้วยความเมาเหล้าอยู่คนละมุมพร้อมอิพลอยที่ถูกล่ามเชือกหวายหลวมๆ ที่เท้า ลุงเพิ่มดูจะตื่นก่อนคนอื่นเดินไปดูอิพลอยเป็นคนแรกบนสันๆ สีดำมะเมื่อมทั่วตัวหม่นเศร้า อ้าปาก น้ำลายฟูเต็มปากตาเหลือกค้างถลน เท้าทั้งสี่อยู่ในท่าตะกุกตะกาศดินเล็บเท้าทั้ง ๔ ข้างออก เหียวอ่อนตอง

“ยาล้าง!!” ลุงเพิ่มตะโกนสุดเสียง ทำให้หน่วยกู้ภัยที่เฝ้าค้าง ๒-๓ คนตื่นตื่นมาด้วยความตกใจ

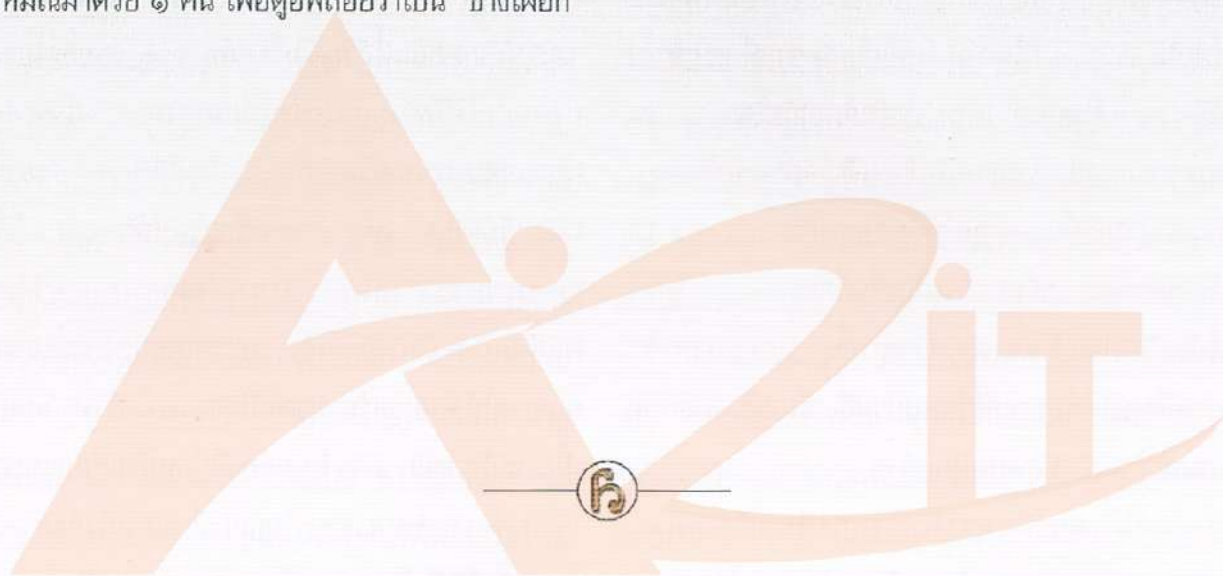
“ตื่น ตื่น ตื่น ทุกคนตื่น” ดุงเพิ่มโมโหสุดขีดยก
ก้อนเล่าที่เป็นก้อนหินน้ำตกขนาดเขื่องทิ้งลงในกระทะใบ
บัวไม่มีใบหูและหูข้าวเมื่อนานอย่างแรงทำให้กระทะทะลุ
ทันที

“อีพลอยตายแล้ว” เมื่อทุกคนจ้วเงียมาพร้อม
หน้า ดุงเพิ่มก็พูดขึ้นเสียงดังยากที่จะบรรยายพูดขึ้นว่า

“เมื่อวานม้าเร็วของขุนฉวางวิสิทธิ์มาบอกข้าว่า
วันที่ ๑๖ พฤษภาคมนี้ สมเด็จพระเจ้าหลวงเทศาภิบาล
จะมาประทับเสวยพระกระยาหารกลางวันที่นี่ ก่อนเสด็จ
ไปวัดวังม่วงเพื่อทรงวางแผนสร้างทางรถไฟ และมี
พราหมณ์มาด้วย ๑ คน เพื่อดูอีพลอยว่าเป็น “ช้างเผือก”

หรือไม่ถ้าใช่ สมเด็จพระเจ้าหลวงจะรับไปเลี้ยงที่วังโพยายรด
(รพ.มหาราช) โดยให้ค่าทำขวัญคนน้อมเกล้าฯ ถวาย
๓๐ บาท เพราะตามปกติช้างพลายสูงใหญ่ขนาด ๖ ศอก
ที่คล้องได้เราขายกันเพียง ๖ บาทแต่อีพลอยตัวเล็ก
นิดเดียวจะประทานรางวัลให้ ๓๐ บาท”

“ใครฆ่าอีพลอย!!” ทุกคนเกือบพูดออกมา
พร้อมกัน แต่ทุกคนกลับไม่กล้าสบตากันนานนัก
เพื่อปฏิเสธทุกคนว่าตนไม่รู้ไม่เห็นในการตายของอีพลอย
ครั้งนี้ ดังนั้นคงเป็นอีพลอยเท่านั้นที่รู้ว่าใครบ่อนหยวก
กล้วยอ่อนๆ พร้อมยารสชาติแปลกๆ ให้มันกิน.

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

